



18.

ир и Траян отново опънаха мишци, и лодката запови водата нагоре срещу течението. Не можеха да си отдъхнат нито за миг, защото, колкото и да течеше бавно, все пак, ако оста-
веха лопатите, щяха да поемат надолу. Друго беше в морето —

там човек можеше да се отпусне, да си почине, да се разгледа. Там и когато се бърза нанякъде, гребането е спорно.

Орфей си мислеше за случката с овчарите, Всичко мина благополучно. Но овчарите са овчари — с тях, колкото и да са диви, човек все ще може да се разбере. Лошо ще е, ако попаднат в ръцете на съгледниците, които владетелят е пустнал из цялата страна. Тогава спасение няма да има.

Страхът от тези проклети съгледници залягаше все по-дълбоко и по-дълбоко в сърцето на Орфея. Струваше му се, че ако мине благополучно града на трите реки, нататък всичко ще тръгне благополучно. Там, в този град го чакат те, за да го хванат и върнат в омразната столица при противните и надути благородници. Тогаз вече няма да има отървяване.

И само като си помислеше, че може да падне в ръцете им и да се загуби до края на живота си, далеч от своя чуден роден край, Орфей се отпуснаше, подкосен от дълбоко и непреодолимо отчаяние. Не! Той ще се бие с последни сили, ще ги дера с нокти, той ще загине в люта и неравна